



Amada, amada

JOAN SALVAT-PAPASSEIT

Com te veig
sense veure't ni tenir-te al davant!

Ara mateix,
m'apar com si corressis.

Vers la meva cabana d'il·lusions.

Amada,
vas lleugera de roba.

I, en corrent,
tos pits saltironegen en son si.

Aprés bojament rius,
—en adonar-te'n—,
talment com una nena enjogassada.

A prop de la cabana has arribat,
amada.

I dolçament m'esguardes.

Per què acotes el cap, avergonyida?

Amada,
jo ara et vull fecundar:

Perquè un infant alletis
—que sigui com un déu.

I els homes beneeixin
els teus sins

i el teu córrer.

SALVAT-PAPASSEIT, Joan (1918): *Un enemic del poble*, 10.